Sygn. akt **OS 15/22**

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
z dnia (…) r.

w składzie:

Przewodniczący: **r.pr. Tomasz Marzec**
Sędziowie: **r.pr. Artur Warych- sprawozdawca**
r.pr. Olimpia Marcewicz-Kochnio

Protokolant: Joanna Kowalska

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (…) r. sprawy ze skargi (…)na postępowanie radcy prawnego (…) na skutek odwołania z dnia (…)r. – doręczonego dnia (…)r. - od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…)r., sygn. akt (…)o odmowie wszczęcia dochodzenia

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2022 r., poz. 1166) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…)r., sygn. akt (…)o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Przewodniczący: Członkowie:

…… …… ……
r.pr. Tomasz Marzec r.pr. Artur Warych r.pr. Olimpia Marcewicz-Kochnio

Sygn. akt OS 15/22

UZASADNIENIE

W dniu (…)r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęło pismo (…)przekazane przez (…), w którym (…)zarzuciła radcy prawnemu (…), że ten dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego polegającego na zawarciu z (…)prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (…)umowę o obsługę prawną, na mocy której „zobowiązał się oddać połowę wynagrodzenia firmie (…)", a także dopuścił się nieprawidłowego zaksięgowania i opodatkowania kwoty honorarium. Do pisma nie zostały załączone jakiekolwiek dokumenty potwierdzające zarzuty stawiane w piśmie.

Postanowieniem z dnia (…)r., sygn. akt **(…)**, Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 534) w zw. z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1166) odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego.

W uzasadnieniu postanowienia Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie uznał za niezasadne zarzuty podniesione w piśmie (…). Rzecznik Dyscyplinarny w toku czynności weryfikacyjnych ustalił bowiem, że analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, oparta głównie na piśmie skarżącej i wyjaśnieniach radcy prawnego (…)zawartych w jego piśmie z dnia (…)r., nie pozwala uznać, że radca prawny (…)dopuścił się czynu sprzecznego z zasadami etyki zawodu radcy prawnego, mogącego stanowić podstawę jego odpowiedzialności dyscyplinarnej. Pismo (…)zawiera niczym niepotwierdzone zarzuty pod adresem radcy prawnego (…), zaś jej wniosek skierowany do (…), zawarty w piśmie zawiadamiającym „o podejrzeniu popełnienia przestępstwa" o zastosowanie wobec niej dobrodziejstwa z art. 60 § 4 k.k. wobec ujawnienia przez nią kolejnych przestępstw (rzekomo popełnionych przez (…)) potwierdza rzeczywiste intencje skarżącej, która zmierza w istocie do złagodzenia własnej odpowiedzialności karnej, przypisując radcy prawnemu zachowania niezgodne z prawem. W wyjaśnieniach radca prawny (…)wskazał, że nie zna (…); nigdy nie występował w żadnej sprawie jako jej pełnomocnik czy też jako pełnomocnik strony przeciwnej. (…)jest prokurentem samoistnym spółki (…), która kilka lat temu świadczyła pomoc prawną na rzecz jednego z jego klientów - (…)prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (…). Aktualnie toczy się kilkanaście postępowań pomiędzy

(…)a ww. spółką partnerską o zapłatę z tytułu zatrzymania środków za zlecone sprawy. Radca prawny (…)reprezentował (…)dwóch takich postępowaniach przed Sądem Rejonowym w (…); obie zakończyły się w I instancji na korzyść (…), a aktualnie znajdują się na etapie postępowań apelacyjnych. W obu tych sprawach (…)nie brała udziału w jakimkolwiek charakterze, nie mogła więc posiadać żadnej wiedzy o sposobie ustalenia honorarium i rozliczeniach pomiędzy radcą prawnym (…)a jego klientką (…), jak i o ewentualnych sposobach ewidencjonowania ego wynagrodzenia przez radcę prawnego. Z twierdzenia radcy prawnego (…)wynika zaś, że nigdy nie zobowiązywał się do oddawania (…) swojego wynagrodzenia. Zarzuty (…)należy zatem ocenić jako całkowicie bezpodstawne i nieuzasadnione.

Od niniejszego postanowienia skarżąca (…)w dniu (…)r. wniosła odwołanie (pismo datowane na dzień (…)r.), w którym wniosła o ponowne zbadanie czy zachowanie radcy prawnego (…)jest zgodne z obowiązującymi zasadami etyki i pełne wyjaśnienie tej sprawy. W uzasadnieniu odwołania (nazwanego przez skarżącą „zażaleniem") skarżąca podniosła, że na wielu rozprawach z powództwa (…)prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (…), a której pełnomocnikiem jest radca prawny (…), zarówno (…)jak i jej mąż (…)oraz świadkowie „w osobach czy to Pana (…)", zeznawali, iż ze wszystkimi kancelariami prawnymi, które ich reprezentują, mają zawarte umowy o honorarium na takich samych warunkach, czyli kancelarii (radcy prawnemu,) należy się 1/2 kosztów zastępstwa prawnego brutto wyegzekwowanych od dłużnika. Jako dowód swoich twierdzeń skarżąca w załączeniu przedłożyła kopie umów zawartych przez (…)prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (…)zawartą z radcą prawnym (…)oraz adwokatem (…). Zdaniem skarżącej takie regulacje prawne, takie umowy są nieważne, „sprzeczne" z zasadami etyki radcy prawnego. Ponadto skarżąca stwierdziła, że (…), (…), i inni świadkowie zeznali, iż kancelarie mają takie same umowy obsługi prawnej, stąd też taką samą powinien mieć Pan Mecenas (…), a zatem zamiarem skarżącej było podjęcie przez Rzecznika stosownych kroków w celu zbadania jaką umowę zawarł radca prawny (…). O ile okaże się, iż zawarł taką samą umowę jak załączone do niniejszego na umowy, to zdaniem skarżącej dopuścił się on nieetycznego zachowania także wobec Rzecznika Dyscyplinarnego zatajając prawdę i kłamiąc co do zawartej przez siebie umowy.

Rozpoznając odwołanie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zważył, co następuje:

Jak wynika z treści zarówno pisma skarżącej skierowanego do (…) jak i jej odwołania od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego, jedyne potwierdzenie zarzutów skarżącej (…)ma stanowić powołanie się przez skarżącą na - niepotwierdzone innymi środkami dowodowymi - twierdzenia (…)i innych osób biorących udział w postępowaniach wszczętych z jej powództw, według których umowy zawarte pomiędzy (…)a innymi profesjonalnymi pełnomocnikami (kopie których zostały załączone do odwołania) - były „takie same" jak umowa o obsługę prawną zawarta z radcą prawnym (…). W tym miejscu należy podkreślić, że pomijając już aspekt ujawnienia przez skarżącą treści umów o obsługę prawną zawartych z innym profesjonalnymi pełnomocnikami i źródła pochodzenia tych umów – w ocenie Sądu Dyscyplinarnego materiał ten nie może nawet stanowić poszlaki, a tym samym podstawy do oceny stanu faktycznego zważywszy na brak jakiegokolwiek potwierdzenia tych okoliczności oraz na gołosłowne twierdzenia skarżącej o „zatajeniu prawdy" oraz „dzieleniu się przez radcę prawnego z podmiotem nie posiadającym uprawnień", co nadto zdaniem skarżącej „jest niekoleżeńskie wobec innych adwokatów i prawnych, którzy nie godzili się na zawarcie takich umów". Tak ocena poczyniona przez skarżącą pozostaje zdaniem Sądu Dyscyplinarnego całkowicie nieuzasadniona.

Na marginesie należy zauważyć, że idąc tokiem rozumowania skarżącej, konsekwentnie także przedłożone przez nią umowy z innymi profesjonalnymi pełnomocnikami powinny podlegać ocenie dyscyplinarnej jako przewidujące – zdaniem skarżącej – „nieetyczne" zasady wynagradzania pełnomocników, co jednak z oczywistych względów pozostaje poza zakresem rozważań Sądu Dyscyplinarnego. Jak zresztą wynika z twierdzeń samej skarżącej, już czyniła ona „doniesienia" na innych adwokatów i radców prawnych, które jednak, jak twierdzi skarżąca, były przysłowiowo „wrzucane do kosza". Okoliczność ta może jedynie potwierdzać zasadność oceny i rozstrzygnięcia Sądu Dyscyplinarnego.

Ponadto zdaniem Sądu Dyscyplinarnego nie bez znaczenia w sprawie pozostaje również konstatacja zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego, którą podziela również Sąd Dyscyplinarny, że wniosek skarżącej skierowany do (…)o zastosowanie wobec niej dobrodziejstwa z art. 60 § 4 k.k. wobec ujawnienia przez nią kolejnych przestępstw (rzekomo popełnionych przez radcę prawnego (…))potwierdza rzeczywiste intencje skarżącej mające na celu w istocie złagodzenie własnej odpowiedzialności karnej poprzez przypisywanie radcy prawnemu zachowania niezgodne z prawem.

Mając na uwadze powyższe Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Lublinie orzekł jak w sentencji.

Pouczenie

Zgodnie z art. 426 § l Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. 2022, poz. 1166) postanowienie jest prawomocne i od niniejszego postanowienia nie służy prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

Przewodniczący:	Członkowie:	
……..	…….	…...…….…….
r.pr. Tomasz Marzec	r.pr. Artur Warych	r.pr. Olimpia Marcewicz - Kochnio